

Rom upprättar synen – nummer nio

Att förkasta grundvalarna: kontroversen om ”det dagliga” och följderna av att förneka sanningen i adventistisk profetia

Jeff Pippenger

2024-08-21

Vi behandlar för närvarande den profetiska linjen av de stridsfrågor inom adventhistorien som har ägt rum beträffande Roms olika symboler. Vi behandlar för närvarande ”det dagliga” i Daniels bok. Denna stridsfråga representerar ett förkastande av adventismens grundvalar, ett förkastande av Profetians Andes auktoritet och ett förkastande av den budbärare som utvaldes av Gud. Att förkasta Millers verk representerar också ett förkastande av den undervisning som hade getts åt Miller av himmelska änglar, vilka ledde Miller till hans förståelse av det budskap som frambringades genom kunskapens tillväxt när Daniels bok blev uppläst år 1798.

De som förkastar sanningen som identifierar den makt (det hedniska Rom) som höll den påvliga makten tillbaka från att uppenbaras i 2 Thessalonikerbrevet, visar att de inte älskar sanningen, och genom att förkasta kärleken till sanningen tar de emot en lögn. Lögnen för i sin tur över dem en kraftig villfarelse. Lögnen är orsaken, och den kraftiga villfarelse de tar emot är verkan. Avsaknaden av kärlek till sanningen är deras drivkraft. Lögnen representerar valet av ett pluralistiskt accepterande av den bibliska läran, i motsats till dem som tror på absolut sanning. Detta är anledningen till att Jesajas framställning av Paulus kraftiga villfarelse återges som villfarelser, inte endast som en villfarelse. Den andra gruppen är de som verkligen älskar sanningen, godtar förutsättningen om absolut sanning och av Jesaja identifieras som dem som bävar för Guds ord.

Så säger Herren: Himlen är min tron och jorden är min fotpall. Vad för ett hus är det då ni bygger åt mig, och var är platsen för min vila? Ty allt detta har min hand gjort, och så blev allt detta till, säger Herren. Men till den vill jag se, till den som är betryckt och har en förkrossad ande och darrar för mitt ord. Den som slaktar en oxe är som om han dräpte en människa; den som offerar ett lamm, som om han avhögg en hunds hals; den som frambär en spisoffer, som om han offrade svinblod; den som tänder rökelse, som om han välsignade en avgud. Ja, de har valt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Därför skall också jag välja hemsökelse åt dem och låta det de fruktar komma över dem; eftersom ingen svarade när jag kallade, och ingen hörde när jag talade, utan de gjorde det som var ont i mina ögon och valde det som jag inte hade behag till. Hör Herrens ord, ni som darrar för hans ord: Era bröder, som hatade er, som stötte ut er för mitt namns skull, sade: ”Må Herren bli förhärligad.” Men han skall visa sig till er glädje, och de skall komma på skam. Jesaja 66:1–5.

De som bävar för Guds ord är Israels förskingrade, vilka i de sista dagarna är de som framställs som baneret.

Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra tillsammans Judas förskingrade från jordens fyra hörn. Jesaja 11:12.

Gud fastslår att det är han som har gjort det hus som den grupp, vilken frambär fördärvade offer, påstår sig ha gjort. Det är på det huset de förtröstar när de förkunnar: "Herrens tempel är detta."

Ställ dig i porten till Herrens hus och förkunna där detta ord och säg: Hör Herrens ord, alla ni av Juda som går in genom dessa portar för att tillbe Herren. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Bättra era vägar och era gärningar, så skall jag låta er bo på denna plats. Förtrösta inte på lögnaktiga ord, när man säger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel är detta. Jeremia 7:2–4.

De som "förtröstar" på lögnaktiga ord är de som tror på en lögn. Huset som Herren byggde uppfördes på den grund som han också hade lagt. Den skara som vägrade att svara när Gud kallade valde sina egna vägar och fann behag i styggelser. De valde "vägar" och "styggelser" i plural, när Jeremia sade att det endast fanns en enda väg att vandra på därinne.

Så säger Herren: Stån på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandren på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: "Vi vill inte vandra på den." Också väktare satte jag över er och sade: "Hör upp till basunens ljud." Men de sade: "Vi vill inte höra." Hör därför, ni folk, och lär känna, du församling, vad som finns bland dem. Hör, du jord: Se, jag skall låta olycka komma över detta folk, frukten av deras tankar, därför att de inte har lyssnat till mina ord, inte heller till min lag, utan förkastat den. Vad skall jag med rökelse från Saba och med välluktande kalmus från fjärran land? Era brännoffer är inte välbehagliga, och era slaktoffer är inte ljuvliga för mig. Jeremia 6:16–20.

I kapitel femton kallar Jeremia den onda menighet som inte ville höra, fastän de hade öron, för "bespottarnas församling". Denna menighet fick en "väktare" både i historien om den första och den andra ängeln budskap, och åter i historien om den tredje ängeln, men de vägrade att vandra på den goda vägen, som är de gamla stigarna. I stället vandrade de på "vägarna". Av denna anledning visar Jesaja att Gud skall välja flera villfarelser, eftersom de valde en mångfald av falska stigar i stället för den absoluta vägen, de gamla stigarna. Liksom i Jesajas vittnesbörd förkastas bespottarnas församlings gudstjänst av Herren. Syster White förbinder uttryckligen Jesajas mångfald av villfarelser med Paulus' kraftiga villfarelse, och hon placerar den i sammanhanget av förkastandet av de grundläggande sanningarna, den grund på vilken Herren byggde och bygger sitt hus.

Han som ser under ytan, som rannsakar alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: "De är inte bedrövade och förskräckta på grund av sitt moraliska och andliga tillstånd." Ja, de har valt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. "Därför skall också jag utvalja deras hemsökelse och låta det som de fruktar komma över dem; eftersom ingen svarade, när jag kallade, och ingen hörde, när jag talade, utan de gjorde det som var ont i mina ögon och utvalde det som jag inte hade behag till." "Gud skall sända dem kraftig villfarelse, så att de tror lögnen", eftersom de "inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta", "utan hade sin lust i orättfärdigheten." Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: "Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godtar era gärningar, när ni i

verkligheten utför mycket enligt världslig klokskap och syndar mot Jehova? O, det är en stor förförelse, en fångslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen misstar gudsfruktans sken för dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har överflöd och inte behöver något, fast de i verkligheten behöver allting.”

”Gud har inte förändrats i sitt förhållande till sina trogna tjänare som håller sina kläder obefläckade. Men många ropar: ’Fred och trygghet’, medan plötslig undergång kommer över dem. Om inte en grundlig omvändelse äger rum, om inte människor ödmjukar sina hjärtan genom bekännelse och tar emot sanningen sådan den är i Jesus, kommer de aldrig att komma in i himlen. När reningen skall äga rum i våra led, skall vi inte längre vila i trygg likgiltighet och berömma oss av att vara rika och ha fått allt i överflöd och inte sakna något.

”Vem kan sanningsenligt säga: ’Vårt guld är luttrat i elden; våra kläder är obesmittade av världen’? Jag såg vår Instruktör peka på de så kallade rättfärdighetens kläder. Då han slet av dem, blottlade han orenheten därunder. Sedan sade han till mig: ’Kan du inte se hur de skrymtaktigt har dolt sin orenhet och sin karaktärs ruttenhet? ’Hur har den trogna staden blivit en sköka!’ Min Faders hus har gjorts till ett handelshus, en plats varifrån den gudomliga närvaron och härligheten har vikit bort! Därför råder svaghet, och kraft saknas.’” Testimonies, band 8, 249, 250.

I avsnittet identifieras Jeremias samling av hånare som laodiceer, vilka är fåvitska jungfrur.

”Församlingens tillstånd, sådant det representeras av de fåvitska jungfrurna, omtalas också som det laodiceiska tillståndet.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

De fåvitska jungfrurna ger vid Midnattsropets ankomst till känna sin brist på olja, när de tar emot en villfarelse som överensstämmer med deras eget tidigare val av vilken väg de skulle gå, samtidigt som de förkastar Jeremias gamla stigar. De gamla stigarna är där vila och vederkvickelse står att finna, och vilan och vederkvickelsen är det sena regnet.

”Jag hänvisades till den tid då den tredje ängelns budskap höll på att avslutas. Guds kraft hade vilat över Hans folk; de hade fullbordat sitt verk och var beredda för den prövande stund som låg framför dem. De hade tagit emot det sena regnet, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, och det levande vittnesbördet hade blivit återupplivat. Den sista stora varningen hade ljudit överallt, och den hade upprört och väckt vrede hos jordens invånare som inte ville ta emot budskapet.” Early Writings, 279.

Det är under den Helige Andes utgjutelse som den kraftiga villfarelsen utgjuts över de fåvitska laodiceiska jungfrurna, vilka inte älskar sanningen och därför valde att tro på en lögn i stället för sanningen. Förkastandet av sanningen likställs med att förkasta lagen, ty Guds lag är förkroppsligad i Hans profetiska regler.

”Uppenbarelse är inte skapandet eller uppfinnandet av något nytt, utan uppenbarandet av det som, till dess det uppenbarades, var okänt för människorna. De stora och eviga sanningar som finns i evangeliet uppenbaras genom ihärdigt rannsakande och genom att vi ödmjukar oss inför Gud. Den gudomlige Läraren leder den ödmjuka sanningssökarens sinne; och genom den helige Andes ledning blir Ordets sanningar kända för honom. Och det kan inte finnas någon

säkrare och verksammare väg till kunskap än att på detta sätt bli ledd. Frälsarens löfte var: 'Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er in i hela sanningen.' Det är genom den helige Andes meddelande som vi får förstånd att förstå Guds ord."

"Psalmisten skriver: 'Hur skall en ung man bevara sin väg ren? Genom att rätta sig efter ditt ord. Av hela mitt hjärta söker jag dig; låt mig inte vandra bort från dina bud.... Öppna mina ögon, så att jag får skåda undren i din lag.'"

"Vi uppmanas att söka efter sanningen såsom efter en gömd skatt. Herren öppnar den sanne sanningssökarens förstånd, och den helige Ande gör det möjligt för honom att fatta uppenbarelsens sanningar. Detta är vad psalmisten menar när han ber att hans ögon må öppnas så att han kan skåda underbara ting i lagen. När själen trängtar efter Jesu Kristi härligheter, blir sinnet i stånd att fatta den bättre världens härlighet. Endast med den gudomlige Lärarens hjälp kan vi förstå Guds ords sanningar. I Kristi skola lär vi oss att vara saktmodiga och ödmjuka, därför att vi får en förståelse av gudaktighetens hemligheter." Sabbath School Worker, 1 december 1909.

Att förkasta budskapet eller metodiken i det sena regnet är att förkasta Guds lag. När Jeremia sade att "de har inte lyssnat till mina ord eller till min lag, utan förkastat den", instämmer han med Hosea.

Mitt folk går under av brist på kunskap; eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre skall vara präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Den kunskap som de oförståndiga förkastar är ökningen av kunskap, vilken av Daniel identifieras som något som inträffar vid ändens tid. Vid ändens tid år 1798, och sedan åter vid ändens tid år 1989, skedde en ökning av kunskap som formaliserades genom det sändebud som Gud valde att använda, när Han lade grunden för var och en av dessa två parallella generationer. Dessa grundläggande sanningar ordnades enligt vissa bibliska regler som uppenbarades för de utvalda sändebuden i deras respektive historieskeden, och dessa grundläggande sanningar är Jeremias gamla stigar, och de är de sanningar som ytterst representerar oljan i budskapen om midnattsropet och det höga ropet. Det sena regnet frambringar budskapet om midnattsropet i historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och frambringar därefter budskapet om det höga ropet i historien om insamlingen av Guds andra hjord, som ännu befinner sig i Babylon. Det sena regnet är både ett budskap och den metodik som frambringar budskapet. Daniels ökning av kunskap inleder en tredelad prövningsprocess.

Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall bli renade och gjorda vita och luttrade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Daniels ogudaktiga är Matteus dåraktiga jungfrur som väljer att behålla sitt laodikeiska tillstånd. Deras tillstånd uppenbaras i det tredje steget av Daniels tre prövningar, när både de visa och de ogudaktiga prövas. Den slutliga prövningen är den där domen verkställs, och båda grupperna visar om de har oljan.

”Återigen lär dessa liknelser att det inte skall finnas någon provotid efter domen. När evangeliets verk är fullbordat, följer omedelbart åtskiljandet mellan de goda och de onda, och varje klass’ öde är för evigt fastställt.” Christ’s Object Lessons, 123.

Karaktärens uppenbarelse vid det tredje provet identifierar tillbedjarna som antingen en dåraktig laodikeisk eller en vis filadelfisk. Det slutliga provet fullbordas i samband med budskapet om det sena regnet, vilket har förts fram i ljuset genom det sena regnets metodologi. Att förkasta det sena regnets metodologi försätter en själ i den ställningen att hon inte kan förstå budskapet om det sena regnet. Budskapet och metodologin identifieras av Jesaja som det slutliga provet.

Vem skall han lära kunskap, och vem skall han ge förstånd i läran? Dem som är avvanda från mjölken, dem som är tagna från bröstet. Ty bud skall läggas till bud, bud på bud; regel till regel, regel på regel; här litet, där litet. Ja, med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk, till dem som han sade: Detta är vilan, genom vilken ni kan ge den trötte vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Så blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och bli fångade. Hör därför Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi träffat en överenskommelse; när den översvämmande gisseln drar fram, skall den inte nå oss. Ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och under falskheten har vi gömt oss. Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion en sten till grundval, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grund. Den som tror skall inte hasta bort. Och jag skall göra rätten till mätsnöre och rättfärdigheten till lod; haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället. Och ert förbund med döden skall göras om intet, och er överenskommelse med dödsriket skall inte bestå; när den översvämmande gisseln drar fram, då skall ni bli nertrampade av den. Jesaja 28:9–18.

Den ”översvallande gisslan” i Bibelns profetia är den fortskridande söndagslagskrisen, som börjar med den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna. Dessa dåraktiga, ogudaktiga laodikeer, som inte äger ”kärleken till sanningen” och därför förkastar kunskapens tillväxt, tror att den ”översvallande gisslan” ”inte skall komma” över dem, ty de valde bland annat att godta en falsk definition av en symbol för Rom i Bibelns profetia. Därigenom framställde de en falsk profetisk modell, grundad på sin egen profetiska grundval. Deras grundval är byggd på sand, som representerar en mängd små krossade stenar. De visas grundval är byggd på den enda Klippan.

Enligt den Guds nåd som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger vidare därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. Om nu någon bygger på denna grund med guld, silver, dyrbara stenar, trä, hö, halm, så skall var och ens verk bli uppenbart; ty dagen skall visa det, eftersom den uppenbaras i eld, och elden skall pröva vars och ens verk, av vad slag det är. 1 Korinthierbrevet 3:10–13.

De falska grundvalarna ställs i kontrast till den sanna grundvalen, som är Kristus Jesus – Klippan. Den sanna eller falska grundvalen uppenbaras i den sista av Daniels tre prövningar. Den blir ”uppenbarad genom eld” – genom förbundets Budbärares eld, han som plötsligt skall komma till

sitt tempel. Då framträder en grupp som har slutit förbund med döden, och en grupp framträder som har slutit livets förbund.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över; se, han skall komma, säger HERREN Sebaot. Men vem kan uthärda dagen då han kommer? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom tvagares lut. Och han skall sitta såsom en som smälter och renar silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt HERREN ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer vara behagligt för HERREN, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Och jag skall komma nära er till dom; och jag skall vara ett snabbt vittne mot trollkarlarna och mot äktenskapsbrytarna och mot dem som svär falskt och mot dem som förtrycker daglönaren i hans lön, änkan och den faderlöse, och som förvägrar främlingen hans rätt och inte fruktar mig, säger HERREN Sebaot. Malaki 3:1–5.

Förbundets Budbärare träder nära i dom när Daniels prövningsprocess når det tredje provet och de visa och de ogudaktiga provas. Daniels trefaldiga prövningsprocess börjar vid ändens tid, när Daniels bok avförseglas och kunskapen förökas. Kunskapens förökning bringas i klarhet genom den utvalde budbärarens verk, han som stöter i basun. Denne budbärare benämns av Malaki som den ”budbärare” som ”bereder vägen” före Förbundets Budbärarens ankomst, han som genom eld uppenbarar vem som har ingått förbund med Honom, eller vem som valde att sluta ett förbund med döden. I den milleritiska historien kom Kristus plötsligt till sitt tempel den 22 oktober 1844, ett vägmärke som förebådar den snart kommande söndagslagen.

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste, för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den skildras i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Den sista av Daniels tre prövningar äger rum vid den snart annalkande söndagslagen, när förbundets budbärare kommer för att genom eld uppenbara vem som har slutit ett förbund med livet eller döden, vilket sätts in i leviternas sammanhang. När Malaki beskriver Matteus visa och fåvitska jungfrur, vilka är Johannes laodiceer och filadelfier, och Daniels visa och ogudaktiga, provas båda grupperna genom eld, och de visar då vilka som är, eller inte är, leviter.

Leviterna är symbolen för dem som stod troget fasta i de två upproren kring guldkalvarna. Det första upproret var Arons, och det andra var Jerobeams uppror. I båda framställningarna representerade leviterna de trofasta, och båda framställningarna utgör två vittnen om trofastheten hos en grupp som representeras av leviterna vid den snart kommande söndagslagen. Aron gjorde en guldkalv. Guld är symbolen för Babylon, och en kalv är bilden av ett vilddjur. Därefter instiftade han en högtid, och det dåraktiga folket dansade naket runt kalven. Hela deras uppror vilade på och drevs av deras förkastande av Mose, den utvalde budbäraren.

Och Mose sade till Aron: Vad har detta folk gjort dig, eftersom du har dragit en så stor synd över dem? Aron svarade: Må min herres vrede inte upptändas; du känner folket, att de är benägna till ondska. Ty de sade till mig: Gör oss gudar, som skall gå framför oss; ty denne Mose, mannen som förde oss upp ur Egyptens land, vi vet inte vad som har hänt honom. Då sade jag till dem: Den som har något guld, han rive av det. Så gav de det åt mig; då kastade jag det i elden, och så kom denna kalv fram. Och när Mose såg att folket var blottat; (ty Aron hade blottat dem till deras skam inför deras fiender:) då ställde sig Mose i lägrets port och sade: Vem hör till Herren? Han komme till mig. Och alla Levis söner samlade sig till honom. Och han sade till dem: Så säger Herren, Israels Gud: Binde var och en sitt svärd vid sin sida och gå fram och tillbaka från port till port genom lägret, och dräpe var och en sin broder, och var och en sin vän, och var och en sin nästa. Och Levis barn gjorde efter Moses ord; och av folket föll den dagen omkring tre tusen män. 2 Moseboken 32:21–28.

De som dansade var laodiceer som manifesterade ”sin nakenhets skam”, vilket är den sjätte plågans varning, en varning om nödvändigheten av att rätt förstå det trefaldiga väsendet hos det moderna Rom såsom draken, vilddjuret och den falske profeten. Den varningen står i skarp motsättning till Uriah Smiths privata tolkning, som förstörde de sanningar som är förknippade med den sjätte plågan och Harmagedon.

De som gav uttryck åt sitt laodiceiska tillstånd hade förkastat den utvalde budbärarens auktoritet och visade samma förvirrade förståelse som de som väljer att identifiera den sataniska symbolen ”det dagliga” som den gudfruktiga symbolen för Kristi helgedomstjänst. De tillskrev sin befrielse åt en symbolisk gud, men den gud de valde att tillbe var en symbol för Egyptens gud, och Egypten är en symbol för draken. Liksom det laodiceiska adventfolket förkastade de sanningen att ”det dagliga” är en symbol för det hedniska Rom, draken, och identifierade den sataniska symbolen som en symbol för Kristus.

Människobarn, vänd ditt ansikte mot Farao, Egyptens kung, och profetera mot honom och mot hela Egypten. Tala och säg: Så säger Herren Gud: Se, jag är emot dig, Farao, Egyptens kung, den store draken som ligger mitt i sina floder, som har sagt: Min flod är min egen, och jag har gjort den åt mig själv. Hesekiel 29:2, 3.

Arons upproriska trodde på lögnen att en symbol för draken, representerad av guldkalven, var den gud som hade befriat dem ur Egyptens trældom. Laodiceiskt adventism tror på lögnen att en symbol för det hedniska Rom (draken), representerad av ”det dagliga”, är en symbol för Kristus, vars verk är att befria människor från syndens trældom genom sin tjänst i den himmelska helgedomen. De förkastade också den utvalde budbäraren, såsom även laodiceiskt adventism gjorde i striden om symboliken kring ”det dagliga”.

I den första generationen (1844 till 1888) av laodiceisk adventism förkastade de Millers arbete med att identifiera de sju tiderna. I den andra generationen (1888 till 1919) inledde de processen att förkasta sanningen om ”det dagliga”. I sin tredje generation (1919 till 1957) hade de återgått till den avfälliga protestantismens uppfattning att ditt folks rövare är Antiochos Epifanes. Den 11 september 2001 förkastade de Islams roll i Bibelns profetia när det tredje ve kom på detta datum. Var och en av dessa fyra sanningar upprätthölls av Miller och återges på Habackuks två tavlor, och

var och en är grundläggande sanningar hänfödda till Millers verk, honom som syster White kallar den ”utvalde”.

Jerobeams uppror började vid det nordliga rikets begynnelse, vilket bestod av de tio stammar som gjorde Jerobeam till sin förste kung. Jerobeam gjorde två guldkalvar och placerade den ena i Betel, som betyder Guds hus, och den andra i Dan, som betyder dom. Tillsammans representerar Betel och Dan föreningen av kyrka (Betel) och stat (Dan). Och liksom vid Arons uppror gjordes kalvarna av guld, en symbol för Babylon, och båda var en bild av ett vilddjur. Liksom Aron instiftade Jerobeam en årlig högtid och identifierade kalvarna som de gudar som hade befriat Guds folk ur Egypten.

Och Jerobeam sade i sitt hjärta: Nu kommer riket att återgå till Davids hus. Om detta folk drar upp för att frambära offer i Herrens hus i Jerusalem, då skall detta folks hjärta vända tillbaka till deras herre, till Rehabeam, Juda kung, och de skall döda mig och åter vända sig till Rehabeam, Juda kung. Då rådgjorde kungen med sig själv och lät göra två kalvar av guld och sade till dem: Det är för mycket för er att dra upp till Jerusalem. Se, här är dina gudar, Israel, som förde dig upp ur Egyptens land. Och han ställde den ena i Betel, och den andra satte han i Dan. Och detta blev till synd; ty folket gick för att tillbe inför den ena, ända till Dan. Och han gjorde ett hus för offerhöjderna och insatte till präster människor ur folkets lägsta skikt, sådana som inte var av Levi söner. Och Jerobeam instiftade en högtid i åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik den högtid som firades i Juda, och han offrade på altaret. Så gjorde han i Betel och offrade åt de kalvar som han hade gjort; och i Betel insatte han prästerna för offerhöjderna som han hade gjort. Så offrade han på altaret som han hade gjort i Betel, på femtonde dagen i den åttonde månaden, just i den månad som han hade uttänkt i sitt eget hjärta; och han instiftade en högtid för Israels barn och steg upp till altaret för att offra rökelse.

1 Kungaboken 12:26–33.

Jerobeam ”uttänkte i sitt eget hjärta”, vilket representerar Uriah Smiths verk i att införa en ”egen tolkning” på vilken han kunde bygga sin profetiska modell. Jerobeam följde Arons mönster och framställde därigenom en Egyptens gud såsom den sanne Guden. Den gud som både Aron och Jerobeam frambringade grundade sig på en felaktig tillämpning av en symbol för Roms tvåfaldiga natur såsom en symbol för statskonst och kyrkopolitik. Aron och Jerobeam identifierade båda en avbild av drakmakten med symboliken hos vilddjurets bild. Således representerar båda dessa heliga historier om uppror Guds folks stora prövning, genom vilken deras eviga bestämmelse kommer att avgöras. Denna prövning är enligt inspirationen prövningen rörande upprättandet av vilddjurets bild.

Den första striden om symbolen Rom såsom ditt folks rövare, vilken fann vägen till pionjärdiagrammet från 1843, hävdade att Antiochos Epifanes var rövaren, i stället för det faktum att rövarna är Rom. Den första striden förebildade den sista striden om att ditt folks rövare är Rom, där det nu hävdas att Förenta staterna är rövarna och inte Rom. Antiochos är emellertid en symbol för Förenta staterna i verserna tio till femton i Daniel elva, så den inledande lögnen och den avslutande lögnen om vem som framställs är identiska.

Mörkret och förvirringen kring vad Antiochos representerade i de sista dagarna framkallar en förvirring angående vilddjurets bild, liksom Arons och Jerobeams uppror gjorde. Förvirringen angående vilddjurets bild uppstår just vid den tid då det stora provet för Guds folk är vilddjurets bilda tillkomst.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall bli det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga öde skall avgöras. Er ståndpunkt är ett sådant virrvarr av motsägelser att endast få kommer att bli bedragna.

”I Uppenbarelseboken 13 framställs detta ämne tydligt; [Uppenbarelseboken 13:11–17, citerat].

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisade sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att ta emot en falsk sabbat, kommer att ställa sig under Herren Guds Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och antar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

När syster White bekräftade Millers uppfattning att ”det dagliga” representerar det hedniska Rom, förklarade hon att sedan 1844 har ”andra uppfattningar”, i plural, omfattats, vilka har frambringat ”mörker och förvirring”. Den förvirring som frambringas av falska uppfattningar om ”det dagliga”, vilket är en symbol för det hedniska Rom, såsom ”ditt folks våldsmän”, frambringar förvirring och mörker beträffande åtskillnaden mellan Rom och Roms avbild.

De första och sista kontroverserna kring en Rom-symbol uppstod mellan ett tidigare förbundsfolk, som höll på att lämnas åsido, och ett folk som då höll på att bli Guds nya förbundsfolk. Kontroversen inbegrep en ovilja att låta sig styras av grammatikens fastställda regler, ty ordet ”också” i vers fjorton underkändes av protestanterna, som därigenom hävdade att rövarna måste vara samma makt som framställs i de föregående verserna.

Det innebar ett förvrängande av Skrifterna när Antiochos tvingades att vara rövarna. Det var en privat uttolkning, ty varje falsk lära i motsättning till sanningen är en privat uttolkning. Själva striden blev en grundläggande sanning, ty den upptecknades på 1843 års pionjärtabell. Stadfästelsen av tabellen genom inspiration bekräftade och giltigförklarade ”rövarna” som en symbol för Rom och förstörde sanningens allvar, ty att förkasta läran var att förkasta både grundvalarna och Profetians Andes auktoritet.

Den rätta förståelsen av ditt folks rövare såsom representerande Rom, fogad till den profetiska modell som änglar gav åt William Miller, ty den överensstämde med den profetiska modell som han kom att förstå och framlägga, nämligen denna: att det hedniska och det påvliga Rom var grunden för alla hans profetiska tillämpningar.

Uriah Smiths privata tolkning, enligt vilken kungen i norr i Daniel elva, vers trettiosex, identifierades som Frankrike, och därefter som Turkiet i vers fyrtio, bestod av två felaktiga identifieringar av kungen i norr. Smiths förkastande av grundvalarna år 1863 frambringade en

blindhet som hindrade honom från att se en av profetians mest grundläggande regler, nämligen denna: att profetian ungefär vid Kristi tid framställde de moderna andliga makter som förebildats av de forntida bokstavliga makterna. Paulus undervisade uttryckligen om denna sanning då han fastslog att det som kom först var det bokstavliga och därefter det andliga.

Likväl var det andliga inte det första, utan det naturliga; därefter det andliga. 1 Korintherbrevet 15:46.

Smith tillhörde förbundsfolket som hade ersatt den avfälliga protestantismen som Guds folk, men han främjade deras uppror när han förkastade de sju tiderna och införde sitt diagram från 1863. Tillämpningen av hans privata tolkning frambringade en falsk förståelse av Harmagedon i Uppenbarelsebokens sextonde kapitel, vilket är ännu ett prov rörande den rätta förståelsen av Rom.

I den första striden om rövarna representerade Smith dem som hade varit delaktiga i den första uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna. Så representerar han, genom sin personliga uppfattning om kungen i norr, ett förbundsfolk som höll på att gås förbi mellan 1856 och 1863, medan de blev den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan. Liksom protestanterna i striden om rövarna åsidosatte Smith den grammatiska auktoriteten i det avsnitt som han förvred med sin privata tolkning, eftersom kungen i norr, grammatiskt sett, från vers trettioett till vers fyrtiofem alltid och endast är den påvliga makten.

Genom striden om ”det dagliga” infördes lögnen i adventhistorien av Willie White och A. G. Daniells för att upprätthålla den gamla protestantiska uppfattningen att ”det dagliga” representerade Kristi helgedomstjänst. Just denna historia har identifierats i Habackuks tavlor, men det är viktigt att lägga märke till det falska vittnesbörd som var förbundet med främjandet och etablerandet av den felaktiga uppfattningen, ty den rätta förståelsen igenkändes av Miller i 2 Thessalonikerbrevet, där frågan gäller kontrasten mellan dem som älskar sanningen och dem som tror på lögnen.

Kontroversen om ”det dagliga” bidrar till förståelsen, rad på rad, att den slutliga kontroversen med Rom äger rum under den Helige Andes utgjutes tid. Medan den Helige Ande blir utgjuten från ovan, stiger en makt nerifrån upp och tar dem i besittning som tar emot den såsom Guds kraft, fastän den är en kraftig villfarelse.

”De två stora makterna i strid verkar, den ena nerifrån, den andra ovanifrån. Varje människa står under den fördolda påverkan från den ena eller den andra, och hennes handlingar kommer att uppenbara karaktären hos den ingivelse från vilken de utgår. De som är förenade med Kristus kommer alltid att verka efter Kristi linjer. De som står i förbund med Satan kommer att verka under sin ledares ingivelse, i motsats till den helige Andes kraft och verk. Människans vilja lämnas fri att handla, och genom handling uppenbaras vilken ande som verkar på hjärtat. ’På deras frukter skall ni känna igen dem.’” The 1888 Materials, 1508.

Den profetiska kontrasten i striden om ”det dagliga” är identifieringen av en symbol för draken som en symbol för Kristus. De som förkastar sanningen förkastar också Millers roll, han som upptäckte denna sanning, och därigenom förkastar de den Helige Ande och begår den oförlåtliga synden.

I nästa artikel kommer vi att ta upp en kontrovers rörande Rom som uppstod kort efter den 11 september 2001.

”Vi lever i en tid då livet är som mest dyrbart och som mest intressant. Ändens tid för allting är nära. Omvälvande händelser kommer ständigt att utveckla sig inför våra ögon; ty osynliga makter är i verksamhet och visar en intensiv aktivitet. Mörkrets makter därefter påverkar mänskliga redskap, och onda människor samverkar med onda änglar för att föra krig mot Guds bud och Jesu tro; samtidigt verkar en kraft ovanifrån på dem som vill ge vika för gudomliga inflytanden, och Guds folk samverkar med himmelska väsen. Intet mindre än verklig, äkta tro kommer att bestå under den prövning som i dessa sista dagar skall komma över varje människosjäl för att testa och pröva honom. Gud måste vara vår tillflykt; vi kan inte förtrösta på yttre form, bekännelse, ceremoni eller ställning, eller tänka att därför att vi har ett namn om att leva, skall vi kunna bestå på prövningens dag. Allt som kan skakas skall skakas, och det som inte kan skakas av dessa sista dagars bedrägerier och villfarelser skall bestå. Förankra själen vid den eviga Klippan; ty endast i Kristus finns trygghet. Jesus beskrev de dagar i vilka vi lever som farofyllda dagar. Han sade: ’Såsom Noas dagar voro, så skall också Människosonens ankomst vara. Ty såsom människorna voro i dagarna före floden och åto och drucko, gifte sig och blevo bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och märkte intet förrän floden kom och ryckte bort dem alla, så skall också Människosonens ankomst vara.’ ’Likaså, såsom det var på Lots tid: de åto, de drucko, de köpte, de sålde, de planterade, de byggde; men samma dag som Lot gick ut från Sodom regnade det eld och svavel från himmelen och förgjorde dem alla. På samma sätt skall det vara den dag då Människosonen uppenbaras.’ ’När Människosonen kommer i sin härlighet och alla de heliga änglarna med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och inför honom skola alla folk församlas, och han skall skilja dem från varandra, såsom herden skiljer fåren från getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida, men getterna på den vänstra. Då skall Konungen säga till dem som stå på hans högra sida: Kom, I min Faders välsignade, och tag i besittning det rike som har varit tillrett åt eder från världens grundläggning.’ Vår vandel i detta liv kommer att avgöra vår eviga bestämmelse där; det är överlämnat åt oss att avgöra om vi skall vara bland dem som ärver Guds rike, eller bland dem som går bort i det yttersta mörkret. Gud har gjort varje anordning för vår frälsning; låt oss därför tillägna oss det som har blivit förvärvat till oändligt pris. ’Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås, utan hava evigt liv.’” Youth Instructor, 3 augusti 1893.